

פרק 39

להעמיד פני חכם, חלק א'

שריקה. טיק. בזזט. דינג. גלורפ. פופ. ספלאט. גרררינג. צ'י. פליפ. בלוב. ביפ. בום. קרעכץ. ווש. ששסס. פפפפט. בררר.

פרופסור פליטיק העביר להארי בשתיקה קלף מקופל במהלך שיעור לחשים ביום שני, בפתק נכתב שעל הארי לבקר את המנהל במועד הנוח לו ולדאוג שאיש לא יבחין בזאת ובפרט דראקו מאלפוי או פרופסור קווירל. הסיסמה החד פעמית שלו תהיה "פֶּרְס רגיש". לפתק צורף ציור דיו אמנותי למדי של פרופסור פליטיק שהביט בו בחומרה, ממצמץ לפרקים; ובתחתית הפתק, מודגש בשלושה קווים, נכתב **אל תיכנס לצרות**.

אז הארי סיים את שיעור שינוי צורה, למד עם הרמיוני, אכל ארוחת ערב, ודיבר עם הסגנים שלו. ולבסוף, כשהשעון הראה תשע, הפך את עצמו לבלתי נראה, חזר בזמן לשעה שש בערב וצעד בעייפות לעבר הגרגויל, המדרגות הלולייניות המסתובבות, דלת העץ, החדר המלא בשליפציקים הקטנים, ודמותו כסופת הזקן של המנהל.

הפעם, דמבלדור נראה רציני למדי, ללא חיובו הרגיל; הוא לבש פיג'מה בגוון סגול כהה ומפוכח יותר מהרגיל.

"תודה שבאת, הארי," אמר המנהל. הקוסם הזקן קם מכסאו והחל לצעוד לאט בחדר, בין המכשירים המוזרים. "ראשית, האם יש לך את הסיכום מההתקלות עם לוציוס מאלפוי אתמול?"

"סיכום?" פלט הארי.

"זודאי רשמת זאת..." אמר הקוסם הזקן, קולו דועך.

הארי הרגיש נבוך למדי. כן, אם הרגע ניווטת את דרכך בשיחה מסתורית מלאה ברמזים מסתוריים שלא הבנת, הדבר המובן מאליו היה לרשום את הכל מייד אחריה, לפני שתדעך מזכרוןך, כדי שתוכל לנסות להבין אותה לאחר מכן.

"בסדר," אמר המנהל. "מהזיכרון, אם כן."

הארי דקלם בהכנעה כמיטב יכולתו, והגיע כמעט עד החצי לפני שהבין שזה לא חכם פשוט לספר הכל למנהל הספק משוגע, לפחות בלי לחשוב על כך לפני כן, אבל לוציוס הוא ללא ספק אחד מהרעים ויריבו של דמבלדור אז כנראה שזה כן רעיון טוב לספר לו, והארי כבר התחיל לדבר והיה מאוחר מכדי לנסות ולחשב דברים עכשיו...

הארי סיים את סיפורו בכנות.

פניו של דמבלדור נעשו מרוחקות ככל שהארי התקדם בסיפורו, ובסוף הסיפור היה נסוכה על פניו הבעה קדמונית, רצינות באוויר.

"ובכן," אמר דמבלדור. "אני מציע שתדאג שהנצר לבית מאלפוי לא ייפגע, אם כן. וכך אעשה גם אני." המנהל קימט את מצחו, אצבעותיו תופפו ללא צליל על לוחית עם הכיתוב ליליאל. "ואני חושב שיהיה זה נכון ביותר אם תימנע מכל קשר עם לורד מאלפוי מעתה והלאה."

"האם יירטת נשופים שהוא שלח לי?" שאל הארי.

המנהל הביט בהארי למשך זמן ארוך, ואז הנהן בחוסר רצון.

מסיבה מסוימת הארי לא הרגיש זועם כפי שאמור היה. אולי זה פשוט מפני שהצליח להזדהות בקלות רבה עם נקודת המבט של המנהל כרגע. אפילו הארי הבין למה דמבלדור ירצה שהוא יימנע מאינטראקציה עם לוציוס מאלפוי; זה לא נראה מעשה מרושע.

לא כמו שהמנהל סחט את זאביני... עובדה לגביה הייתה לו רק את המילה של זאביני, וזאביני היה ממש לא אמין. למעשה קשה לראות למה זאביני לא יספר את הסיפור ששיג לו הכי הרבה אהדה מפרופסור קווירל...

"מה אם במקום שתיירט את הינשופים שלי, אני אומר שאני מבין את נקודת המבט שלך" אמר הארי, "ואתה תמשיך ליירט את הינשופים שלי, אבל תספר לי ממי קיבלתי אותם?"

"יירטתי ינשופים רבים שנשלחו אליך, חוששני," אמר דמבלדור בקול מפוכח. "אתה מפורסם, הארי, והיית מקבל עשרות מכתבים בכל יום, חלקם הרחק מעבר למדינה הזו, אלמלא הייתי מחזיר אותם לשולחיהם."

"זה," אמר הארי, מתחיל כעת להרגיש מעט תרעומת, "מרגיש כמו הגזמה קלה –"

"רבים מהמכתבים הללו," אמר הקוסם הזקן בשקט, "יבקשו ממך דברים שאין ביכולתך לתת. לא קראתי אותם, כמובן, אלא השבתי אותם לשולחיהם כאילו לא הגיעו ליעדם. אבל אני יודע זאת, מכיוון שאני מקבל מכתבים כאלה גם כן. ואתה צעיר מדי, הארי, מכדי שלבך יישבר שש פעמים לפני ארוחת הבוקר, כל בוקר."

הארי השפיל את מבטו אל נעליו. הוא צריך להתעקש לקרוא את המכתבים ולשפוט בעצמו, אבל... היה בתוכו קול קטן של הגיון בריא, והוא צרח עכשיו חזק מאוד.

"תודה רבה," מלמל הארי.

"הסיבה השנייה שקראתי לך לפה," אמר הקוסם הזקן, "הייתה כדי להיוועץ בגאונות הייחודית שלך."

"שינוי צורה?" שאל הארי, מופתע ומוחמא.

"לא, לא הגאונות הזו," אמר דמבלדור. "אמור לי, הארי, לאיזה רוע היית יכול לגרום, אילו סוהרסן היה מוכנס לשטח בית הספר?"

הסתבר שפרופסור קווירל ביקש, או יותר נכון דרש, שתלמידיו יבחנו את מיומנותם כנגד סוהרסן אמיתי לאחר שילמדו את המילים והמחוות של לחש הפטרונוס.

"פרופסור קווירל אינו מסוגל להטיל את לחש הפטרונוס בעצמו," אמר דמבלדור, בעודו צועד לאיטו בינות למכשירים. "וזה אף פעם לא סימן טוב. אבל מצד שני, הוא נידב את המידע הזה בעצמו כשהציג את הדרישה שמורים חיצוניים יובאו ללמד את לחש הפטרונוס לכל תלמיד שיחפוץ בכך; הוא הציע לשלם על ההוצאות הכרוכות בכך בעצמו, אם לא אסכים. זה הרשים אותי עמוקות. אבל כעת הוא מתעקש להביא סוהרסן –"

"המנהל," אמר הארי בשקט, "פרופסור קווירל מאוד מאמין במבחני אש חיה תחת תנאי קרב מציאותיים. לרצות להביא סוהרסן אמיתי לחלוטין מתאים לאופי שלו."

כעת המנהל הביט בהארי במבט מוזר.

"מתאים לאופי שלו?" שאל הקוסם הזקן.

"אני מתכוון," אמר הארי, "זה עקבי לחלוטין עם הצורה שבה פרופסור קווירל מתנהג בדרך כלל..." הארי דעך. למה הוא ניסח זאת כך?

המנהל הנהן. "אז אתה מרגיש כמוני; זה תירוץ. תירוץ סביר ביותר, אין ספק; יותר מכפי שתבין. פעמים רבות, קוסמים שלכאורה אינם מסוגלים להטיל את לחש הפטרונוס יצליחו בנוכחות סוהרסן אמיתי, ויעברו מאף לא ניצוץ לפטרונוס גשמי לחלוטין. מדוע זה כך, אין איש יודע; אבל זה כך."

הארי קימט את מצחו. "אז אני לא מבין למה אתה חושד –"

המנהל פרש את ידיו כאילו להראות חוסר אונים. "הארי, המורה להתגוננות מפני כוחות האופל ביקש ממני להכניס את האפל ביצורים בשערי הוגוורטס. אני חייב לחשוד." המנהל נאנח. "ועם זאת הסוהרסן ימצא תחת שמירה, מאחורי לחשי הגנה, בכלוב אימתני, אני אהיה שם בעצמי להשגיח עליו בכל רגע – אני יכול לחשוב איזה רוע יכול לקרות. אבל ייתכן כי פשוט אין ביכולתי לראות זאת. ולכן אני שואל אותך."

הארי בהה במנהל בפה פעור. הוא היה המום כל כך עד שאפילו לא הרגיש מוחמא.

"אותי?" שאל הארי.

"כן," אמר דמבלדור, מחייך קלות. "אני מנסה כמיטב יכולתי לצפות את פעולות יריביי, להבין את תודעתם המרושעת ולצפות את מחשבותיהם הנבזיות. אבל אני לעולם לא הייתי חושב לחדד את עצמותיהם של ההפלפאפים לחרבות."

האם מישהו ישבח מזה אי פעם?

"המנהל," אמר הארי בעייפות, "אני יודע שזה לא נשמע טוב, אבל בשיא הרצינות: אני לא מרושע, אני פשוט מאוד יצירתי –"

"לא אמרתי שאתה מרושע," אמר דמבלדור ברצינות. "ישנם כאלו שאומרים שלהבין רוע משמעו להיות רע; אבל הם פשוט מעמידים פני חכמים. רע הוא זה שאינו יודע אהבה, ואינו מעז לדמיין אהבה, ולעולם לא יוכל להבין אהבה מבלי לחדול להיות רע. ואני חושד שאתה יכול לדמיין את דרכך לתוך תודעתם של קוסמים אפלים טוב בהרבה ממה שאוכל, בעודך עדיין יודע אהבה מהי בעצמך. ולכן, הארי." עיניו של המנהל הביטו בריכוז. "לו היית נמצא בנעליו של פרופסור קווירל, אילו פורענויות היית יכול לעולל לאחר ששיטית בי כדי להכניס סוהרסן לשטח הוגוורטס?"

"רגע אחד," אמר הארי, ובערפול מה צעד לעבר הכיסא שלפני שולחן המנהל והתיישב. היה זה כיסא גדול ונוח הפעם, לא שרפרף עץ, והארי הרגיש שהוא נעטף כשהתיישב בו.

דמבלדור ביקש ממנו להערים על פרופסור קווירל.

נקודה ראשונה: הארי חיבב את פרופסור קווירל יותר משחיבב את דמבלדור.

נקודה שנייה: ההשערה היא שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל מתכנן לעשות משהו רע, ובמקרה כזה, הארי חייב לעזור למנהל למנוע זאת.

נקודה שלישית...

"המנהל", אמר הארי, "אם פרופסור קווירל באמת מתכנן משהו, אני לא חושב שאני יכול להערים עליו. יש לו הרבה יותר ניסיון ממני."

הקוסם הזקן הניד בראשו, איכשהו מצליח להיראות רציני מאוד על אף חיובו. "אתה ממעיט בערכך."

זו הייתה הפעם הראשונה שמישהו אמר להארי את זה.

"אני זוכר", המשיך הקוסם הזקן, "איש צעיר במשרד הזה ממש, קר ובשליטה, בעודו ניצב מול ראש בית סלית'רין, וסוחט את המנהל שלו כדי להגן על חבריו לכיתה. ואני מאמין שהאיש הצעיר הזה ערמומי יותר מפרופסור קווירל, ערמומי יותר מלוציוס מאלפוי, שהוא יגדל להיות שקול לוולדמורט עצמו. בו אני רוצה להיוועץ."

הארי הדחיק את הצמרמורת שעברה בו למשמע השם, וקימט את מצחו לעבר המנהל.

כמה הוא יודע...?

המנהל ראה את הארי כשהיה בשליטת הצד האפל שלו, עמוק מכפי שהארי שקע בו אי פעם. הארי זכר את ההרגשה לצפות בעצמו מהעבר, בלתי נראה, כשהתמודד עם הסלית'רנים המבוגרים; הילד עם הצלקת על מצחו שלא התנהג כמו האחרים. מובן שהמנהל יבחין שמישהו מוזר בילד שבמשרד שלו...

ודמבלדור הסיק שגיבור המחמד שלו ערמומי מספיק כדי להשתוות ליריבו המיועד, אדון האופל.

וזה לא רף גבוה במיוחד, בהתחשב בעובדה שאדון האופל סימן בבירור באות אפל את זרוע שמאל של כל משרתיו, וטבח במנזר שלם שלימד את אומנות הלחימה שרצה ללמוד.

ערמומי מספיק כדי להשתוות לפרופסור קווירל זו בעיה מסדר גודל אחר לגמרי.

אבל ברור גם שהמנהל לא יהיה מרוצה עד שהארי ייהפך קר ואפלולי, ויחשוב על תשובה כלשהי שתישמע ערמונית באופן מרשים מספיק... ושמוטב שלא באמת תפריע ללימודי ההתגוננות של פרופסור קווירל...

וכמובן שהארי באמת ייכנס לצד האפל שלו ויחשוב על זה כמו שצריך מהצד ההוא, רק לשם הכנות, ורק ליתר ביטחון.

"ספר לי", אמר הארי, "הכל על איך הסוהרסן יוכנס, ואיך ישמרו עליו."

גבותיו של דמבלדור עלו לרגע, ואז הקוסם הזקן החל לדבר.

הסוהרסן יובא לשטח הוגוורטס על ידי שלישיית הילאים, שלושתם מוכרים למנהל באופן אישי, שלושתם מסוגלים להטיל פטרונוס גשמי. דמבלדור יפגוש אותם בגבול שטחי הוגוורטס, ואז יכניס את הסוהרסן מבעד ללחשי ההגנה –

הארי שאל האם המעבר הוא קבוע או זמני – האם מישהו יוכל פשוט להכניס את אותו הסוהרסן למחרת.

המעבר הוא זמני (השיב המנהל בהנהון מאשר), וההסבר המשיך: הסוהרסן יוצב בכלוב ממוטות טיטניום מוצק, שחושל ולא נוצר בשינוי-צורה; כעבור מספיק זמן נוכחותו של הסוהרסן תפורר את המתכת לאבק, אבל לא ביום אחד.

תלמידים שממתינים לתורם יחכו הרחק מהסוהרסן, מאחורי שני פטרונסים גשמיים שיתוחזקו על ידי שניים משלושת ההילאים בכל רגע נתון. דמבלדור ימתין ליד הכלוב של הסוהרסן עם הפטרונס שלו. תלמיד יחיד יתקרב לסוהרסן; דמבלדור יפיג את הפטרונס שלו; והתלמיד ינסה להטיל לחש פטרונס משל עצמו; ואם הוא ייכשל, דמבלדור יחזיר את הפטרונס שלו לפני שהתלמיד יוכל לספוג נזק מתמשך. אלוף הדו קרב לשעבר, פרופסור פליטיק, יהיה נוכח גם הוא כשתלמיד מתקרב, כדי להוסיף מרווח ביטחון.

"למה רק אתה מחכה ליד הסוהרסן?" שאל הארי. "כלומר, זה לא צריך להיות אתה ועוד הילאי –"

המנהל הניד בראשו. "הם לא יוכלו לעמוד בחשיפות החוזרות לסוהרסן, בכל פעם שאפיג את הפטרונס שלי."

ואם הפטרונס של דמבלדור ייכשל מסיבה מסויימת בזמן שאחד מהתלמידים עדיין ליד הסוהרסן, ההילאי השלישי יטיל פטרונס גשמי נוסף וישלח אותו להגן על התלמידים...

הארי חיפש ובדק, אבל הוא לא הצליח לראות שום כשל באבטחה.

אז הארי לקח נשימה עמוקה, שקע עמוק יותר לתוך הכיסא, ונזכר:

"זה יהיה... חמש נקודות? לא, הבה ונעשה זאת לעשירייה עגולה של נקודות מרייבנקלו על החוצפה שלך."

הקור הגיע לאט יותר עכשיו, בחוסר רצון, הארי לא זימן את הצד האפל שלו לאחרונה...

הארי נאלץ להריץ את כל שיעור השיקויים בראשו לפני שהדם שלו התקרר למשהו שהתקרב לבהירות גבישית וקטלנית.

ואז הוא חשב על הסוהרסן.

וזה היה ברור.

"הסוהרסן הוא הסחת דעת," אמר הארי. הקור ברור בקולו, מפני שזה מה שדמבלדור רצה וציפה לו. "איום גדול ובולט, אבל ישיר בסופו של דבר, וקל להתגונן מפניו. אז בעוד כל תשומת הלב שלך מרוכזת בסוהרסן, המזימה האמיתית תתרחש במקום אחר."

דמבלדור הביט בהארי לרגע, ואז הנהן לאט. "כן..." אמר המנהל. "ואני מאמין שאני יודע ממה זה יהווה הסחת דעת, אם פרופסור קווירל באמת מתכוון להרע... תודה לך, הארי."

המנהל עדיין הביט בהארי, הבעה מוזרה בעיניים העתיקות.

"מה?" שאל הארי עם קמצוץ רוגז, הקור עדיין משתהה בדמו.

"יש לי שאלה נוספת לאיש הצעיר הזה," אמר המנהל. "זה דבר מה לגביו תהיתי במשך זמן רב, אך לא הצלחתי להבין. למה?" קמצוץ כאב נשמע בקולו. "למה שמישהו יהפוך את עצמו למפלצת בכוונה תחילה? למה לעשות רשע לשם רשע? למה וולדמורט?"

ברור, בזזזט, טיק; דינג, פוף, ספלאט...

הארי הביט במנהל בהפתעה.

"למה שאני אדע?" שאל הארי. "אני אמור להבין באורח פלא את אדון האופל מפני שאני הגיבור, או משהו כזה?"

"כן!" אמר דמבלדור. "האויב הגדול שלי היה גרינדלוולד, ואותו הבנתי היטב. גרינדלוולד היה דמות הראי האפלה שלי, האדם שכה בקלות הייתי יכול להיות, לו הייתי נכנע לפיתוי להאמין שאני אדם טוב, ולכן אני תמיד צודק. למען טובת הכלל, זה היה המוטו שלו; והוא באמת האמין בכך בעצמו, אפילו בעודו קורע את כל אירופה כמו חיה פצועה. ואותו הבסתי בסוף. אבל אחריו הגיע וולדמורט, להחריב את כל מה שהגנתי עליו בבריטניה." הכאב היה ברור כעת בקולו של דמבלדור, חשוף על פניו. "הוא עשה דברים גרועים בהרבה מהדברים הנוראים ביותר שעשה גרינדלוולד, זוועה לשם הזוועה. הקרבתי הכל רק כדי לרסן את התקדמותו, ואני עדיין לא מבין למה! למה, הארי? מדוע הוא עשה זאת? הוא מעולם לא היה היריב המיועד שלי, אלא שלך, אז אם יש לך ניחושים כלשהם, הארי, בבקשה אמור לי! למה?"

הארי השפיל את מבטו אל ידיו. האמת היא שהארי טרם קרא על אדון האופל, וכרגע לא היה לו שמץ של מושג. ומשום מה לא נראה לו שזו תשובה שהמנהל רוצה לשמוע. "יותר מדי טקסים אפלים, אולי? בהתחלה הוא חשב שהוא יעשה רק אחד, אבל זה הקריב חלק מהצד הטוב שלו, וזה גרם לו להסס פחות לבצע טקסים אפלים אחרים, אז הוא עשה עוד ועוד טקסים בלולאת משוב חיובית עד שהוא נהיה מפלצת חזקה להחריד –"

"לא!" קולו של המנהל היה מיוסר כעת. "איני יכול להאמין בכך, הארי! חייב להיות משהו מעבר לכך!"

למה חייב להיות? חשב הארי, אבל הוא לא אמר זאת, מכיוון שהיה ברור שהמנהל חושב שהיקום הוא סיפור עם עלילה, וטרגדיות עצומות לא יכולות לקרות בלי סיבות עצומות וחשובות באותה המידה. "אני מצטער, המנהל. אדון האופל לא נראה ממש כמו דמות ראי אפלה שלי, בכלל לא. אני לא רואה שום פיתוי בלמסמר את עורות בני משפחתו של ירמי וויבל לקירות חדר המערכת."

"אין לך שום חכמה לחלוק?" שאל דמבלדור. הפצרה נשמעה בקולו של הקוסם הזקן, כמעט תחינה.

רוע קורה, חשב הארי, זה לא אומר שום דבר או מלמד אותנו משהו, חוץ מלא להיות רעים? אדון האופל בטח היה ממזר אנוכי שלא היה אכפת לו במי הוא פוגע, או אידיזט שעשה טעויות טיפשיות וקלות למניעה שהידרדרו כמו כדור שלג. אין גורל מאחורי הרעות החולות של העולם הזה; אם היטלר היה מתקבל לבית הספר לארכיטקטורה כפי שרצה, כל ההיסטוריה של אירופה הייתה שונה; אם היינו חיים ביקום שבו דברים נוראים קורים רק מסיבה טובה, הם לא היו קורים מלכתחילה.

והמנהל לא רצה לשמוע דבר מזה, כמובן.

הקוסם הזקן עדיין הביט בהארי מעבר לשליפציק שנראה כמו עננת עשן קפואה, ייאוש מיוסר בעיניו העתיקות והמצפות.

ובכן, להישמע חכם זה לא קשה. זה הרבה יותר קל מלהיות אינטליגנטי, למעשה, מכיוון שאתה לא צריך להגיד שום דבר מפתיע או להציג תובנות חדשות. אתה פשוט צריך לתת לתוכנת השלמת התבניות של המוח שלך להשלים את הקלישאה, ולהשתמש באיזה דבר חכמה עמוק שאחסנת לפני כן.

"המנהל," אמר הארי ברצינות, "אני מעדיף שלא להגדיר את עצמי באמצעות האויבים שלי."

איכשהו, אפילו בתוך כל התקתוקים והצפצופים, השתררה דממה מסוימת.

זה היה דבר חכמה עמוק יותר ממה שהארי התכוון.

"ייתכן שאתה חכם מאוד, הארי..." המנהל אמר לאט. "הלוואי... שהייתי יכול להיות מוגדר על ידי ידידיי." הכאב בקולו העמיק.

התודעה של הארי חיפשה במהירות דבר חכמה עמוק נוסף לומר שירכך את המכה שהנחית בטעות –

"או אולי," אמר הארי ברכות, "זה האויב שמגדיר את הגריפינדור, כמו שהידיד מגדיר את ההפלאף והשאיפה המגדירה את הסליט'רין. אני יודע שתמיד, בכל דור, החידה היא זו שמגדירה את המדען."

"זהו גורל נורא לגנות את בתי, הארי," אמר המנהל. הכאב לא עזב את קולו. "עכשיו כשאתה מציין זאת, אני חושב שבמידה רבה הוגדרתי על ידי אויביי."

הארי השפיל מבט אל ידיו, במקומן בחיקו. אולי הוא פשוט צריך לשתוק כל עוד הוא מוביל.

"אבל כן ענית לשאלה שלי," אמר דמבלדור ברכות, כאילו לעצמו. "הייתי צריך להבין מה יהיה המגדיר של סליט'ריני. השאפתנות שלו, הכל למען השאפתנות שלו; ואת זאת אני יודע, אם כי לא מדוע..." דמבלדור בהה לזמן מה; ואז הוא התיישר, ונראה שעניו מתמקדות בהארי שוב.

"ואתה, הארי," אמר המנהל, "קראת לעצמך מדען?" קולו נשזר בהפתעה ובאי הסכמה קלה.

"אתה לא אוהב מדע?" שאל הארי בחשש קל. הוא קיווה שדמבלדור יחבב דברים מוגלגיים יותר.

"אני מניח שהוא שימושי לאלה בלי השרביטים," אמר דמבלדור, מקמט את מצחו. "אבל זה נראה דבר מוזר להגדיר את עצמך על פיו. האם מדע חשוב כמו אהבה? טוב לב? חברות? האם מדע הוא מה שגורם לך לחבב את מינרווה מקגונגל? האם מדע הוא מה שבגללו אכפת לך מהרמיוני גריינג'ר? האם מדע יהיה הדבר אליו תפנה, כשתנסה ללבות חום בלבבו של דראקו מאלפוי?"

אתה יודע, הדבר העצוב הוא שאתה בטח חושב שפלטת איזה טיעון מנצח חכם להפליא.

עכשיו, איך לנסח את התשובה בצורה כזו שגם היא תישמע חכמה להפליא...

"אתה לא רייבנקלו," אמר הארי בטון מכבד ורגוע, "ולכן ייתכן שלא חשבת שלכבד את האמת, ולחפש אותה בכל ימי חיך, יכול גם להיות מעשה אצילי."

גבותיו של המנהל עלו. ואז הוא נאנח. "כיצד הפכת כה חכם, בגיל כה צעיר...?" הקוסם הזקן נשמע עצוב כשאמר זאת. "אולי זה יועיל לך."

רק כדי להרשים קוסמים זקנים שמתרשמים מעצמם יתר על המידה, חשב הארי. למען האמת, הוא היה מאוכזב מעט מהתמימות של דמבלדור; זה לא שהארי שיקר, אבל נראה כאילו דמבלדור התרשם הרבה יותר מדי מהיכולת של הארי לנסח דברים כך שישמעו מעמיקים, במקום לנסח אותם באנגלית פשוטה כמו שריצ'רד פיינמן עשה עם החוכמה שלו...

"אהבה חשובה יותר מחוכמה," אמר הארי, רק כדי לבחון את גבולות הסבילות של דמבלדור לקלישאות ברורות שמושלמות באמצעות התאמת תבניות טהורה בלי שום סוג של ניתוח מעמיק.

המנהל הנהן בכובד ראש, ואמר, "אכן."

הארי נעמד מכיסאו והתמתח. טוב, מוטב שאלך לאהוב משהו, זה בטח יעזור לי להביס את אדון האופל. ובפעם הבאה שתבקש ממני עצה, פשוט אתן לך חיבוק –

"עזרת לי רבות היום, הארי, "אמר המנהל. "ולכן אשאל עוד דבר אחד נוסף את האיש הצעיר הזה."

יופי.

"אמור לי, הארי, "אמר המנהל (וכעת קולו נשמע פשוט מבולבל, אם כי עדיין היה רמז לכאב בעיניו), "למה קוסמי אופל חוששים כל כך מהמוות?"

"אה, "אמר הארי, "סליחה, אבל אני חייב לגבות את הקוסמים האפלים בעניין הזה."

ווש, בליפ, טינג; גלורפ, פופ, בלוב –

"מה?" שאל דמבלדור.

"מוות זה רע, "אמר הארי, זונח חכמה לטובת תקשורת ברורה. "מאוד רע. ממש רע. לפחד מהמוות זה כמו לפחד ממפלצת גדולה עם ניבים ארסיים. זה מאוד הגיוני בעצם, וזה לא מעיד על בעיה פסיכולוגית, למעשה."

המנהל הביט בו כאילו הפך הרגע לחתול.

"אוקיי, "אמר הארי. "אומר זאת כך. האם אתה רוצה למות? כי אם כן, יש דבר מוגלגי שנקרא קו חירום למניעת התאבדות –"

"כשיגיע הזמן, "אמר הקוסם הזקן בשקט. "לא לפני כן. לעולם לא אנסה לקרב את היום, או לדחות אותו כשיגיע."

הארי קימט את מצחו בחומרת סבר. "זה לא נשמע כאילו יש לך רצון חזק במיוחד לחיות, המנהל!"

"הארי..." קולו של הקוסם הזקן החל להישמע חסר אונים; והוא צעד למקום בו זקנו הכסוף, מבלי להבחין, צנח לתוך אקווריום בדולח עגול, והחל לקבל גוון ירוק שטיפס במעלה זקנו. "אני חושש שלא הבהרתי את עצמי היטב. קוסמים אפלים אינם להוטים לחיות. הם חוששים מהמוות. הם לא מושיטים את ידם לעבר אור השמש, הם נמלטים מהלילה המתקרב אל מערות אפלות לאין שיעור מעשה ידיהם, ללא ירח וכוכבים. אין אלה חיים בהם הם חפצים, אלא אלמותיות; והם כל כך מונעים להשיג זאת עד כדי כך שהם יקריבו את נשמותיהם שלהם בשביל זה! האם אתה רוצה לחיות לנצח, הארי?"

"כן, וכך גם אתה, "אמר הארי. "אני רוצה לחיות עוד יום אחד. מחר ארצה לחיות עוד יום אחד. לפיכך אני רוצה לחיות לנצח, זו מוכח על ידי אינדוקציה של מספרים טבעיים. אם אתה לא רוצה למות, זה אומר שאתה רוצה לחיות. אם אתה לא רוצה לחיות לנצח, זה אומר שאתה רוצה למות. אתה חייב לרצות את אחד מהשניים... אני רואה שאתה לא קולט אותי. שאתה רוצה לחיות. אם אתה לא רוצה לחיות לנצח, זה אומר שאתה רוצה למות. אתה חייב לרצות את אחד מהשניים... אני רואה שאתה לא קולט אותי, נכון?"

שתי התרבויות בהו זו בזו מעבר לפער עצום של שונות מהותית.

"חייתי במשך מאה ועשר שנים," אמר הקוסם הזקן בשקט (מוציא את זקנו מהאקווריום ומנער אותו כדי להסיר את הצבע), "ראיתי ועשיתי דברים רבים, יותר מכפי שהייתי רוצה לראות או לעשות. ועם זאת אינני מתחרט על חיי, מכיוון שהאושר בלראות את תלמידיי גדלים עוד לא נמאס עליי. אבל לא הייתי רוצה לחיות זמן כה רב עד שהוא יימאס! מה תעשה עם נצחיות, הארי?"

הארי לקח נשימה עמוקה. "אפגוש את כל האנשים המעניינים בעולם, אקרא את כל הספרים הטובים ואז אכתוב משהו אפילו טוב יותר, אחגוג את יום ההולדת העשירי של הנכד שלי על הירח, אחגוג את יום ההולדת המאה של הנין של הנין שלי מסביב לטבעות של שבתאי, אגלה את החוקים העמוקים והסופיים של הטבע, אבין את מהות התודעה, אגלה למה דברים קיימים מלכתחילה, אבקר בכוכבים אחרים, אגלה חייזרים, אפגוש עם כולם למסיבה בצד השני של שביל החלב אחרי שנסיים לגלות את כל העסק, אפגוש עם כל שאר האנשים שנולדו בכדור הארץ הישן לראות את השמש נכבית סופית, ופעם דאגתי שאתקשה למצוא דרך להימלט מהיקום הזה לפני שתיגמר האנטרופיה השלילית אבל אני הרבה יותר אופטימי עכשיו כשגיליתי שהדברים שמתיימרים להיות חוקי הפיזיקה הם בסך הכל קווים מנחים אופציונליים."

"לא הבנתי את רוב הדברים הללו," אמר דמבלדור. "אבל אני חייב לשאול האם אלה דברים שאתה באמת משתוקק להם כה נואשות, או שמא אתה מדמיון אותם ככאלה כדי לדמיין שלא תהיה עייף, בעודך בורח ובורח מהמוות."

"החיים הם לא רשימה סופית של דברים שאתה יכול למחוק לפני שמותר לך למות," אמר הארי בתקיפות. "אלה החיים, אתה פשוט חי אותם. אם לא אעשה את הדברים האלה זה יהיה מפני שמצאתי משהו טוב יותר לעשות."

דמבלדור נאנח. אצבעותיו תופפו על שעון, כשהן נגעו בו, הספרות הפכו לכתב בלתי קריא, והמחוגים הצביעו לרגע על מקומות שונים. "במקרה הלא סביר שאורשה להתמהמה עד גיל מאה וחמישים," אמר הקוסם הזקן, "אני לא חושב שיהיה לי אכפת. אבל מאתיים שנה יהיו הרבה יותר מדי."

"כן, טוב," אמר הארי, קולו יבש מעט כשחשב על ההורים שלו ועל הזמן המוקצב להם אם לא יעשה דבר בנידון, "אני חושד, המנהל, שאם היית מגיע מתרבות שבה אנשים רגילים לחיות עד גיל ארבע מאות שנה, למות בגיל מאתיים היה נראה לך מוקדם בצורה טראגית כמו, נגיד, *שמונים*." קולו של הארי נהיה קשה במילה האחרונה.

"ייתכן," אמר הקוסם הזקן בשלווה. "לא הייתי רוצה למות לפני חבריי, או להמשיך לחיות אחרי שכולם מתו. הזמן הקשה ביותר הוא לאחר שאיבדת את אלה שאהבת יותר מכל, אך עם זאת האחרים עדיין חיים, ועבורם אתה חייב להישאר..." עיניו של דמבלדור היו מקובעות בהארי, והלכו ונעשו עצובות. "אל תתאבל עליי יתר על המידה, הארי, כשזמני יגיע; אהיה עם אלה שהתגעגעתי אליהם מזה זמן רב, בהרפתקה הגדולה הבאה שלנו."

"או!" אמר הארי בהבנה פתאומית. "אתה מאמין בחיים שאחרי המוות. היה לי הרושם שלקוסמים אין דת?"

טוט. ביפ. בוס.

"איך אתה יכול שלא להאמין בהם?" שאל המנהל, נראה המום לחלוטין. "הארי, אתה קוסם! ראית רוחות!"

"רוחות," אמר הארי, קולו שטוח. "אתה מתכוון לדברים האלה כמו הדיוקנאות, זיכרונות והתנהגויות שמורים בלי מודעות או חיים, מוטבעים בטעות בחומר הסובב בפרץ הקסם שמתלווה למוות אלים של קוסם –"

"שמעתי את התיאוריה הזו", אמר המנהל, קולו נעשה חד, "מושמעת על ידי קוסמים שמתבלבלים בין ציניות לחכמה, שחושבים שלהביט מטה אל אחרים משמעו להעלות את עצמם. זה בין הרעיונות הטיפשיים ביותר ששמעתי במאה ועשר שנים! כן, רוחות לא לומדות או מתפתחות, מכיוון שהן לא שייכות לפה! נשמות אמורות להמשיך הלאה, לא נותרו להן חיים פה! ואם לא רוחות, אז מה עם הפרגוד? מה עם אבן האוב?"

"בסדר", אמר הארי, מנסה לשמור על קולו רגוע, "אני אשמע את הראיות שלך, מפני שזה מה שמדען עושה. אבל ראשית, המנהל, תן לי לספר לך סיפור קטן." קולו של הארי רעד. "אתה יודע, כשהגעתי לפה, כשירדתי מהרכבת מקינגס קרוס, לא אתמול אלא אז בספטמבר, כשירדתי מהרכבת אז, המנהל, מעולם לא ראיתי רוח לפני כן. לא ציפיתי לרוחות. אז כשראיתי אותן אז, המנהל, עשיתי משהו ממש טיפשי. קפצתי למסקנות. חשבתי, חשבתי שיש חיים אחרי המוות, חשבתי שאף אחד לא באמת מת, חשבתי שכל מי שהמין האנושי איבד היה בסדר אחרי הכל, חשבתי שקוסמים יכולים לדבר עם אנשים שהמשיכו הלאה, שפשוט צריך את הלחש הנכון כדי לזמן אותם, שקוסמים יכולים לעשות את זה, חשבתי שאני יכול לפגוש את הורי שמתו בשבילי, ולספר להם ששמעתי על ההקרבה ושהתחלתי לקרוא להם אמי ואבי –"

"הארי", לחש דמבלדור. דמעות נצצו בעיניו של הקוסם הזקן. הוא עשה צעד קרוב יותר –

"אז", ירק הארי, חימה ממלאת את קולו לגמרי, הזעם הקר על היקום על שהיה כך ועל עצמו שהיה טיפש כל כך, "שאלתי את הרמיוני והיא אמרה שהן רק דמויות גר, שנצרכו באבני הטירה בעקבות מוות של קוסם, כמו הצלליות שנותרו על קירות הירשימה. והייתי צריך לדעת! הייתי צריך לדעת בלי לשאול אפילו! לא הייתי צריך להאמין בזה אפילו למשך שלושים שניות! מפני שאם לאנשים היו נשמות אז לא היה דבר כזה נזק מוחי, אם הנשמה שלך יכולה להמשיך לדבר אחרי שכל המוח שלך הלך, איך נזק לאונה השמאלית יכול לקחת ממך את יכולת הדיבור? ופרופסור מקגונגל, כשהיא אמרה לי איך ההורים שלי מתו, היא לא התנהגה כאילו הם פשוט עזבו לטיול ארוך לארץ אחרת, כאילו הם היגרו לאוסטרליה כמו בימי אוניות המהגרים, כמו שאנשים היו מתנהגים אם הם היו באמת מאמינים שמוות זה פשוט ללכת למקום אחר, אם היו להם ראיות מוצקות לחיים שאחרי המוות, במקום להמציא דברים כדי לנחם את עצמם, זה היה משנה הכל, זה לא היה משנה שכולם איבדו מישהו במלחמה, זה היה עצוב קצת אבל זה לא היה נורא! וכבר ראיתי שאנשים בעולם הקוסמים לא מתנהגים ככה! הייתי צריך לדעת! ואז הבנתי שההורים שלי באמת מתים ועזבו לנצח ולתמיד, שלא נותר מהם דבר, שלעולם לא תהיה לי הזדמנות לפגוש אותם, ושאר הילדים חשבו שאני בוכה מפני שאני מפחד מרוחות –"

פניו של הקוסם הזקן היו מזועזעות, הוא פצה את פיו לדבר –

"אז ספר לי, המנהל! ספר לי על הראיות! אבל שלא תעז להגדים אף לא שמץ בהן, מפני שאם תיטע בי תקוות שווא שוב, לעולם לא אסלח לך על כך! מה זה הפרגוד?"

הארי הרים את ידיו ומחה את לחייו, בזמן שחפצי הזכוכית במשרד המנהל הפסיקו לרטוט מהצווחה האחרונה שלו.

"הפרגוד", אמר הקוסם הזקן עם לא יותר מרעד קל בקולו, "הינו קשת אבן גדולה, שנשמרת במחלקת המסתורין; שער לארץ המתים."

"ואיך מישהו יודע זאת?" שאל הארי. "אל תאמר לי במה אתה מאמין, אמור לי מה ראית!"

הביטוי הפיזי למחסום שבין העולמות היה קשת אבן גדולה, עתיקה וגבוהה עם קצה מחודד, ופרגוד שחור ומרופט הנראה כמו פני השטח של ברכת מים פרוש בין האבנים; רוטט תמיד מהמעבר החד כיווני של הנשמות. אם אתה עומד ליד הפרגוד אתה יכול לשמוע את קולות המתים קוראים, תמיד קוראים, לוחשים בקושי בצד

הלא נכון של סף ההבנה, מתחזקות ומתרבות אם תשאר שם ותנסה להקשיב, כאילו הן מנסות לתקשר; ואם תקשיב יותר מדי, אתה תלך לפגוש אותם, וברגע שתגע בפרגוד אתה תשאב דרכו, ולעולם לא ישמעו ממך שוב.

"זה אפילו לא נשמע כמו זיוף מעניין", אמר הארי, קולו רגוע עבשיו שלא היה דבר שיגרום לו לקוות, או שיגרום לו לבעוס על שתקוותיו נגוזו. "מישהו בנה קשת אבן, עשה משטח רוטט שחור קטן שהעלים את כל מי שנגע בו, והקסים אותו כך שילחש לאנשים ויהפנט אותם."

"הארי..." המנהל אמר, מתחיל להראות מודאג למדי. "אני יכול לומר לך את האמת, אבל אם אתה מסרב לשמוע אותה..."

גם זה לא מעניין. "מהי אבן האוב?"

"לא הייתי מספר לך", אמר המנהל באטיות, "אלא שאני חושש ממה שחוסר האמונה הזה יעשה לך... אז הקשב, הארי, בבקשה הקשב..."

אבן האוב הייתה אחד משלושת אוצרות המוות האגדיים, אחות לגלימה של הארי. אבן האוב הייתה מסוגלת לקרוא לנשמות בחזרה מהמתים – להשיב אותן לעולם החיים, אם כי לא כפי שהיו. קדמוס פברל השתמש באבן כדי להחזיר את אהובתו מהמתים, אבל ליבה נשאר עם המתים, ולא בעולם החיים. וכעבור זמן זה הוציא אותו מדעתו, והוא הרג את עצמו כדי להיות עימה באמת שוב...

בנימוס מופתי, הארי הרים את ידו.

"כן?" שאל המנהל בחוסר רצון.

"המבחן הברור כדי לבדוק האם אבן האוב באמת מזמנת את המתים, או שמא מקרינה דמות מתודעתו של המשתמש, הוא לשאול שאלה שאתה לא יודע את התשובה שלה, אבל שהאדם המת כן ידע, ושאפשר לוודא בצורה חד משמעית בעולם. לדוגמה, תזמן את –"

ואז הארי עצר, מפני שהפעם הוא הצליח לחשוב על זה צעד אחד לפני הלשון שלו, מהר מספיק לא לומר את השם והמבחן הראשונים שעלו לו לראש.

"...אשתך המתה, ותשאל אותה איפה היא השאירה את העגיל האבוד שלה, או משהו כזה", סיים הארי. "מישהו עשה מבחנים כאלה?"

"אבן האוב אבדה לפני מאות שנים, הארי, המנהל אמר בשקט.

הארי משך בכתפיו. "ובכן, אני מדען, ואני תמיד מוכן להיות משוכנע. אם אתה באמת מאמין שאבן האוב מסוגלת להשיב את המתים – אז אתה בטוח שבדיקה כזו תצליח, נכון? אז אתה יודע משהו על איפה למצוא את אבן האוב? קיבלתי אוצר מוות אחד בנסיבות מסתוריות ביותר, ו... טוב, שנינו יודעים איך העולם עובד בעניינים כאלה."

דמבלדור הביט בהארי.

הארי השיב לדמבלדור מבט שקול.

הקוסם הזקן העביר יד על מצחו ומילמל, "זה טירוף."

(איכשהו, הארי הצליח להימנע מלצחוק.)

ודמבלדור אמר להארי להוציא את גלימת ההיעלמות מנרתיקו; בהוראת המנהל, הארי הביט בצד הפנימי של הברדס עד שראה זאת, מצוייר בארגמן דהוי, כמו דם יבש, על רקע האריג הכסוף; סמלם של אוצרות המוות – משולש, עם מעגל בתוכו, וקו חוצה את שניהם.

"תודה לך," אמר הארי בנימוס. "אפקח עיניים ואחפש אבן המסומנת כך. האם יש לך ראיות נוספות?"

דמבלדור נראה כאילו הוא נאבק עם עצמו. "הארי," אמר הקוסם הזקן, קולו עולה, "זוהי דרך מסוכנת, בה אתה צועד, אינני בטוח שאני עושה את הדבר הנכון בכך שאני אומר זאת אבל אני מוכרח להניא אותך ממנה! הארי, איך וולדמורט היה יכול לשרוד את מות גופו אלמלא הייתה לו נשמה?"

ואז הארי הבין שהיה בדיוק אדם אחד שאמר במקור לפרופסור מקגונגל שאדון האופל עדיין חי; והיה זה המנהל המשוגע בבית המשוגעים הזה, שנקרא בית ספר, שחשב שהעולם פועל על קלישאות.

"שאלה טובה," אמר הארי, לאחר דיון פנימי על כיצד להמשיך. "אולי הוא מצא דרך כלשהי לשכפל את כוחה של אבן האוב, אלא שהוא טען אותה מראש עם עותק מלא של מצב המוח שלו. או משהו כזה." לפתע הוא לא ממש היה בטוח שהוא מנסה למצוא הסבר למשהו שבאמת קרה. "למעשה, אתה יכול לספר לי כל מה שאתה יודע על הדרך שבה אדון האופל שרד ומה יידרש כדי להרוג אותו?" אם הוא עדיין קיים יותר מאשר בכותרות של הפקפקן.

"אתה לא משטה בי, הארי," אמר הקוסם הזקן; פניו נראו עתיקות כעת, הקווים שבהן נגרמו לא רק משנים. "אני יודע מדוע אתה באמת שואל את השאלה הזו. לא, אינני קורא את מחשבותיך, אין לי צורך בכך, ההיסוס שלך מסגיר אותך! אתה רוצה בסוד חיי הנצח של אדון האופל כדי להשתמש בו בעצמך!"

"טעות! אני רוצה בסוד חיי הנצח של אדון האופל כדי להשתמש בו בשביל כולם!"

טיק, קרעכץ, פזזזט...

אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור פשוט עמד שם ובהה בהארי בפה פעור בטמטום.

(הארי העניק לעצמו ציון לשבח על יום שני, מפני שהצליח להדהים מישהו לחלוטין לפני סוף היום.)

"ולמקרה שזה לא היה ברור," אמר הארי, "כשאני אומר כולם אני מתכוון גם למוגלגים, לא רק כל הקוסמים."

"לא," אמר הקוסם הזקן, מניד בראשו. קולו התחזק. "לא, לא, לא! זה טירוף!"

"מווא הא הא!" אמר הארי.

פניו של הקוסם הזקן היו קמוצות בכעס ודאגה. "וולדמורט גנב את הספר ממנו למד את הסוד; הוא לא היה במקומו כשהלכתי לחפש אותו. אבל זאת אני יודע, וזאת אומר לך: האלמוות שלו נולד מטקס נורא ואפל, שחור משחור! והייתה זו מירטל, מירטל המתוקה והמסכנה, שמתה בעבורו; האלמוות שלו דרש קורבן, הוא דרש רצח –"

"טוב, ברור שאני לא עומד להפיץ שיטה לאלמוות שדורשת להרוג אנשים! זה יפספס לגמרי את כל הנקודה!"

השתררה שתיקה מופתעת.

לאט, פניו של הקוסם הזקן נרגעו מכעסן, אם כי הדאגה עוד נותרה שם. "לא תשתמש בטקס שדורש קרבן אדם."

"אני לא יודע מה אתה חושב שאני, המנהל, אמר הארי בקור, כעסו שלו מתגבר, "אבל בוא לא נשכח שאני זה שרוצה שאנשים יחיו! זה שרוצה להציל את כולם! אתה זה שחושב שמוות זה נהדר ושכולם צריכים למות!"

"אני אובד עצות, הארי, אמר הקוסם הזקן. רגליו צעדו הלוך ושוב לאורך המשרד. "אינני יודע מה לומר." הוא הרים כדור בדולח קטן שנראה כאילו הוא מכיל יד עולה בלהבות, הביט לתוכו בהבעה עצובה. "מלבד זה שאתה שוגה נורא בהבנתך אותי... אני לא רוצה שכולם ימותו, הארי!"

"אתה פשוט לא רוצה שאף אחד יהיה בן אלמוות," אמר הארי באירוניה רבה. נראה שטאוטולוגיות ולוגיות בסיסיות כמו לכל x : למות $(x) =$ לא קיים x : לא למות (x) היו מעבר ליכולת ההיסק של הקוסם החזק בעולם.

הקוסם הזקן הנהן. "אני חושש פחות ממה שחששתי קודם, אבל אני עדיין מאוד מודאג לגביך, הארי, הוא אמר בשקט. ידו, קצת מצומקת עקב חלוף הזמן, אך עדיין חזקה, הניחה את כדור הבדולח בחזרה במקומו בנחרצות. "מפני שהפחד מהמוות הוא דבר מר, מחלה של הנשמה שמעוותת אנשים. וולדמורט איננו קוסם האופל היחיד שהלך בדרך השוממה הזו, אם כי אני חושש שהוא לקח את זה רחוק יותר מכל אחד אחר לפניו."

"ואתה חושב שאתה לא פוחד מהמוות?" שאל הארי, אפילו לא מנסה להסתיר את הספק בקולו.

פניו של הקוסם הזקן היו שלווים. "אינני מושלם, הארי, אבל אני חושב שקיבלתי את המוות כחלק ממני."

"אה, הא, אמר הארי. "אתה מבין, יש דבר קטן שנקרא דיסוננס קוגניטיבי, או בעברית פשוטה, ענבים חמוצים. אם אנשים היו מוכים באלה בראשם פעם בחודש, ואף אחד לא היה יכול לעשות דבר בנוגע לכך, מהר מאוד היו צצים כל מיני פילוסופים, שמעמידים פני חכמים כפי שניסחת זאת, שהיו מוצאים כל מיני יתרונות מופלאים למכה בראש פעם בחודש. נגיד, זה עושה אותך קשוח יותר, או שזה גורם לך להיות מאושר יותר כשאתה לא חוטף מכה בראש. אבל אם היית הולך למישהו שלא חוטף מכה בראש, והיית שואל אותו אם הוא רוצה להתחיל לחטוף מכות, בתמורה ליתרונות המופלאים הללו, הוא היה אומר לא. ואם לא היית חייב למות, אם היית מגיע ממקום שבו איש מעולם לא שמע על מוות, והייתי אומר לך שזה רעיון נפלא מדהים ומעולה, שאנשים יהפכו מקומטים וזקנים ובסופו של דבר יפסיקו להתקיים, היית שולח אותי ישר לבית משוגעים! אז למה שמישהו יחשוב משהו מטופש כל כך, שמוות זה דבר טוב? מפני שאתה מפחד ממנו, מפני שאתה לא באמת רוצה למות, והמחשבה כל כך כואבת בפנים עד שאתה צריך להעלים אותה באמצעות רציונליזציה, לעשות משהו כדי להקהות את הכאב, כדי שלא תהיה מוכרח לחשוב על זה –"

"לא, הארי, אמר הקוסם הזקן. פניו היו עדינות, ידו טיילה בברכת מים מוארת שהשמיעה צלילים מוזיקליים כשאצבעותיו ערבבו אותם. "אם כי אני מבין למה אתה חושב כך."

"אתה רוצה להבין את הקוסם האפל?" שאל הארי, קולו קשה ואפל כעת. "אז הבט אל החלק בך שבורח לא מהמוות, אלא מהפחד מהמוות, החלק שלא מסוגל לסבול את הפחד עד שהוא מחבק את המוות כידיד, מנסה להפוך לאחד עם הלילה כדי שיוכל לחשוב על עצמו כעל אדון התהום. לקחת את הרוע הגדול מכולם וקראת לו טוב! עם עיוות קל שבקלים אותו חלק בך ירצח חפים מפשע, ויקרא לך חברות. אם אתה יכול לומר שהמוות טוב מהחיים אז אתה יכול לעוות את המצפן המוסרי שלך כך שיצביע לכל מקום –"

"אני חושב," אמר דמבלדור, מנער טיפות מים מידו לצליל דינדון פעמונים זעירים, "שאתה מבין קוסמי אופל היטב, בלי להיות אחד בעצמך." זה נאמר ברצינות גמורה, בלי האשמה. "אבל ההבנה שלך אותי, חוששני, לוקה בחסר." הקוסם הזקן חייך עכשיו, וצחוק עדין נשמע בקולו.

הארי ניסה לא להפוך לקר יותר מכפי שכבר היה; טינה בוערת זרמה לתודעתו ממקום כלשהו, על ההתנשאות של דמבלדור, ועל כל הצחוק ששוטים חכמים זקנים השתמשו בו במקום טיעונים. "אתה יודע מה מצחיק, חשבתי שיהיה בלתי אפשרי לדבר עם דראקו מאלפוי, ובתמימות הילדותית שלו, הוא חזק ממך פי מאה."

הבעת בלבול חצתה את פניו של הקוסם הזקן. "מה כוונתך?"

"כוונתי," אמר הארי, קולו נושך, "היא שדראקו ממש לקח ברצינות את האמונות שלו ועיבד את המילים שלי במקום להשליך אותן מהחלון באמצעות חיוך של עליונות עדינה. אתה כל כך זקן וחכם, אתה אפילו לא יכול לשים לב לשום דבר שאני אומר! לא להבין, לשים לב!"

"כן הקשבתי לך, הארי," אמר דמבלדור, נראה רציני יותר כעת, "אבל להקשיב זה לא תמיד להסכים. אי ההסכמה בצד, מה אתה חושב שאינני מבין?"

שאלה באמת הייתה מאמין בחיים אחרי המוות, הייתה הולך לקדוש מנגו והורג את ההורים של נוויל, אליס ופרנק לונגבוטום, כדי שיוכלו לצאת להרפתקה הגדולה הבאה שלהם, במקום לתת להם להישאר פה במצב הפגום הזה –

הארי בקושי, בקושי הצליח למנוע מעצמו לומר זאת בקול רם.

"בסדר," אמר הארי הקר. "אענה לשאלה המקורית שלך, אם כך. שאלת אותי מדוע קוסמי אופל מפחדים מהמוות. העמד פנים, המנהל, שאתה באמת מאמין בנשמות. העמד פנים שכל אחד היה יכול לוודא את הקיום של נשמות בכל רגע, העמד פנים שאיש לא בוכה בלוויות מכיוון שכולם יודעים שאלה שאהבו עדיין חיים. עכשיו, האם אתה יכול לדמיין מישהו משמיד נשמה? קורע אותה לגזרים כך שדבר לא נשאר להמשיך להרפתקה הגדולה הבאה? האם אתה יכול לדמיין איזה דבר נורא זה יהיה, הפשע הגדול ביותר שיתרחש בהיסטוריה של היקום, שהיית עושה הכל כדי למנוע ממנו מלקרות אפילו פעם אחת? מפני שזה מוות באמת – השמדה של נשמה!"

הקוסם הזקן הביט בו, מבט עצוב בעיניו. "אני מניח שאני כן מבין כעת," הוא אמר בשקט.

"הו?" אמר הארי. "מבין מה?"

"את וולדמורט," אמר הקוסם הזקן. "אני מבין אותו סוף סוף. מפני שכדי להאמין שהעולם באמת כזה, אתה חייב להאמין שאין בו צדק, שחשכה שזורה בליבתו. שאלתי אותך מדוע הוא הפך למפלצת, ולא הצלחת לתת לי סיבה. ואם הייתי שואל אותך, אני מניח שהתשובה שלו הייתה: למה לא?"

הם עמדו מביטים זה בעיניו של זה, הקוסם הזקן בגלימותיו, והילד הצעיר עם צלקת הברק על מצחו.

"אמור לי, הארי," אמר הקוסם הזקן, "האם אתה תהפוך למפלצת?"

"לא," אמר הילד, וודאות קשה כברזל בקולו.

"למה לא?" שאל הקוסם הזקן.

הילד הצעיר הזדקף, סנטרו מורם בגאווה, ואמר: "אין צדק בחוקי הטבע, המנהל, אין איבר של הוגנות במשוואות התנועה. היקום אינו רע, או טוב, פשוט לא אכפת לו. לכוכבים לא אכפת, או לשמש, או לרקיע. אבל לא צריך להיות להם אכפת! לנו אכפת! יש אור בעולם, והוא בתוכנו!"

"אני תוהה למה תהפוך, הארי," אמר הקוסם הזקן. קולו היה רך, עם פליאה מוזרה וחרטה. "מספיק כדי לייחל לחיות רק כדי לראות זאת."

הילד קד קידה מלאה באירוניה, ועזב; ודלת האלון הכבדה נסגרה מאחוריו ברעם.